

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος τρίτον τούτο είναι
κι' έδρα πάλιν αί 'Αθήναι.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τήν εβδομάδα — μόνο μία φορά θά βγαίνη,
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς δέν δέχομαι — γιατί δέν τους άνέχομαι.
Κι' όσα φύλλα κι' άν κρατήσ — δέν περνάς συνδρομητής.

Μηνός Γεννάρη δεκαεκτώ,
πόλεμο βλέπω παντού φρικτό.

Χίλια όκτακόσα όγδοήντα έξ η,
εις αυτόν τόν χρόνο κάτι θά μάς τρέξη.

Δέν θά έχουμε τετρίτζα — όπως πριν και ν'αραβέρια.
Γράμματα και πληρομαί — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μές 'στών φόρων τήν άντάρα — κι' ό Ρωμηός μας μία δεκάρα.
Κι' ός τήν δίνη όποιος θέλει — είδ άλλέως δέν μάς μέλε.

Τέσσαρα πούντος κι' εκατό,
και εις τόν 'Ολυμπο πετώ.

Έμπρός μέσ 'στη φωτιά,
καυμένη λεβεντιά.

'Ας βροντήση κι' ός άστράψη τό Αιγαίον πέρα πέρα,
άφρισμένο κάθε κύμα σαν βουνό ός ύψωθῆ,
νείας πάλης Τουρκομάχου ός χαράξη πιά ήμέρα,
κάθε χέρι δίχως φόβο ός φουχτώση τό σπαθί.
Σήκω, σήκω σαν και πρώτα, ζηλεμμένη λεβεντιά,
κι' έμπρός μέσα 'στη φωτιά.

'Ας βροντήση τό τουφέκι και τό στῆθος ός φουσκώση,
παληούς χρόνους ός μάς ψάλη κάθε λύρα φλογερή,
κι' ούτε τότε τό τραγοῦδι του πολέμου νά τελειώση,
κι' άν άκόμη άποστάση τό σπαθί μας νά βαρῆ.
Σήκω, σήκω σαν και πρώτα, ζηλεμμένη λεβεντιά,
κι' έμπρός μέσα 'στη φωτιά.

Γιά τόν νέο μας άγώνα δέν γροικᾶ κανένας πόνος,
κάθε Λόρδος και Μυλλόρδος μέ τά δίκημα μας γελά,
μήν προσμένετε βοήθειαις από άλλους παρά μόνο
άπ' τά χέρια τά 'δικά μας κι' τόν ούρανό 'ψηλά.
Σήκω, σήκω σαν και πρώτα, ζηλεμμένη λεβεντιά,
κι' έμπρός μέσα 'στη φωτιά.

Μήν έλπίζετε 'στους Τόρεις, μή θαρρήτε 'στους Ουίγους,
δέν θ' ακούσετε κανένα καλό λόγο νά μάς 'πῆ...
ός παλέψουν στῆθος στῆθος οί πολλοί μέ τους όλίγους,
φθάνουν πιά φαρμάκια τόσα, φθάνει τόση μας 'ντροπή.
Σήκω, σήκω σαν και πρώτα, ζηλεμμένη λεβεντιά,
κι' έμπρός μέσα 'στη φωτιά.

Τρέχει, τρέχει έμπροστά μας φτερωμένος καθβαλάρης
και μέ δάκρυα γεμίζει όποιο μάτι κι' άν τόν 'δῆ,
κι' άπ' τά σάββανά του βγαίνει τών μπουρλότων ό Κανάρης,
και όαυλό καινούριο δίνει 'στ' άκριβό του τό παιδί.
Σήκω, σήκω σαν και πρώτα, ζηλεμμένη λεβεντιά,
κι' έμπρός μέσα 'στη φωτιά.

Μ' όλογάλανη σημαία σ' όλογάλανα πελάγη,
πού κυλιούνται άποκάτω σέ γαλάζιο ούρανό,
νείος Κανάρης ταξειδεύει, και ή όόξα πλάγι πλάγι
ξαναβρίσκει 'στόν καινούριο τόν παληό της Ψαριανό.
Σήκω, σήκω σαν και πρώτα, ζηλεμμένη λεβεντιά,
κι' έμπρός μέσα 'στη φωτιά.

Καπνοῦ σύννεφο τῆ γῆ μας και τῆ θάλασσα θολώνει
και όρθόνεται και σεΐεται ή γωνιά μας ή φτωγή...
πάλι τόνομα Μιαούλης τῆς καρδιχίς άναπτερόνει,
πάλι τόνομα Κανάρης 'στά πελάγη άντηχεί.
Σήκω, σήκω σαν και πρώτα, ζηλεμμένη λεβεντιά,
κι' έμπρός μέσα 'στη φωτιά.

'Ας βροντήση κι' ός άστράψη τό Αιγαίον πέρα πέρα
και ό πόλεμος ός γίνη πόθος όλης τῆς φυλής,
του μεγάλου μας άγώνος γλυκοχάραξε ήμέρα,
σήκω, νύφη δοξασμένη τῆς χρυσῆς 'Ανατολής.
Σήκω, σήκω σαν και πρώτα, ζηλεμμένη λεβεντιά,
κι' έμπρός μέσα 'στη φωτιά.

